

OI HERRA, LUOKSEIN JÄÄ, JO ILTA ON

Virsi 555

C G⁷ Am C F C G⁷ C
Oi Herra, luoksein jää, jo ilta on,
C C⁷ F C/E Dm G C D⁷ G⁻⁷
ja kadonnut on valo auringon.
C E⁷ Am C F A⁷ Dm⁻⁷
Ken muu mua murheissani lohduttais,
G G⁷ C E⁷ Am F C/G G⁷ C
kelt' turvan hädässänsä sielu sais.

**Päiväni rientää kohti loppuaan,
on ilo maallinen kuin varjo vaan.
Ei ole täällä mitään pysyvää,
vain sinä, Herra, sinä luoksein jää.**

**Sä pahan väijytykset turhiks teet,
sä tuskat liennät, kuivaat kyneleet.
Miss' on nyt, kuolema, sun voittosi,
kun Herra Jeesus, olet kilpeni.**

**Sun, Herra, ristisi mua valaiskoon,
kun tieni painuu kuolon laaksohon.
Sen valon tieltä varjot häviää.
Eläissä, kuollessa sä luoksein jää.**

Sanat Henry Francis Lyte (1793-1847)

Suom. Martti Ruuth 1903

Sävel William Henry Monk 1861

Tämän iltavirren on kirjoittanut englantilainen pappi pari kuukautta ennen kuin hän kuoli keuhkotuberkuloosiin 54-vuotiaana. Suomalaiseen virsikirjaan tämä maailmankuulu virsi on otettu vuonna 1938.